

Dr. Josep M. Arimany i Ridaura

Metge uròleg

President de la Junta comarcal d'Osona del CoMB (1963-1976)

La Junta de Govern del CoMB i la seva comarcal d'Osona expressen, en nom del col·lectiu mèdic, el seu més sentit condol per aquesta gran pèrdua de qui fou un cirurgià de prestigi, estimat i referent per a moltes generacions de metges, per l'exercici del seu lideratge en favor d'una sanitat de qualitat i d'una professió compromesa socialment, així com en la defensa de les institucions i el país.

Vic, febrer de 2018

Dr. Josep M. Arimany i Ridaura

Pare del 1r tinent d'alcalde i regidor

Dr. Josep M. Arimany i Manso

Ha mort el dia 12 de febrer, als 91 anys.

El Consistori de Vic comparteix el dolor de la família i s'uneix al dol dels que senten la seva pèrdua.

Vic, febrer de 2018

Dr. Josep M. Arimany i Ridaura

Bon metge, persona amable, regidor eficaç, gran vigatà, amb qui compartíem l'amor per Vic i el servei als vigatans.

El nostre agraïment també per haver impulsat des de la presidència del Col·legi de Metges la primera Escola d'Infermeria de la ciutat.

El nostre sentit condol per al seu fill Josep, tinent d'alcalde de la ciutat, i a tots els familiars.

Vic, febrer de 2018

Dr. Josep M. Arimany i Ridaura

Metge uròleg

Fundador de l'Escola Femenina d'Ajudants Tècnics Sanitaris d'Osona i Medalla Institucional de la UVic

El Patronat de la Fundació Universitària Balmes i la Universitat de Vic - Universitat Central de Catalunya expressen el més sentit condol a familiars i amics per la pèrdua de qui fou fundador, el 1974, de l'Escola Femenina d'ATS d'Osona, precursora de l'Escola Universitària d'Infermeria d'Osona i de l'actual Facultat de Ciències de la Salut i el Benestar.

Vic, febrer de 2018

Vinculat a L'Aliança tota la vida, va ser precursor de l'Escola d'Infermeria

Mor als 91 anys el metge i gestor sanitari vigatà Josep M. Arimany

Vic

M.E.

L'església parroquial del Carme es va omplir aquest dimarts a la tarda per testimoniar l'últim adeu a l'històric metge Josep M. Arimany, mort dilluns als 91 anys. Arimany, molt conegut a Vic, va estar bona part de la seva vida professional vinculat a Clínica L'Aliança. Medalla institucional de la UVic (1999), va ser, entre altres, el fundador de l'Escola Femenina d'Ajudants Tècnics Sanitaris d'Osona, precursora de l'Escola d'Infermeria i de l'actual Facultat de Ciències de la Salut.

Nascut al carrer de Gurb l'any 1926, el proper 12 de març hauria fet 92 anys. Després de passar pels germans Maristes i el Col·legi Sant Miquel dels Sants, va estudiar Medicina entre les facultats de Barcelona i Salamanca –ciutat on va conèixer la que seria la seva dona, la també difunta Maria Manso–. Arimany va cursar després l'especialitat d'urologia i va entrar a fer pràctiques a L'Aliança de Barcelona, institució a la qual continuaria vinculat professionalment tota la vida. A partir dels anys setanta es va anar centrant bàsicament en la gestió sanitària i va acabar dirigint la mateixa Clínica de Vic durant 12 anys, a més de ser nomenat adjunt a la direcció general de L'Aliança. En els

JORDI PUIG

AMB EL 'PURO' Arimany a casa seva, el 2006, fumant un dels seus habituals 'puros', en una de les imatges icòniques d'aquest autèntic personatge

seus inicis professionals també va exercir com a metge d'empresa i, de fet, va dirigir temporalment la Mútua Asepeyo. Durant aquells anys, a més, va contribuir a consolidar la delegació del Col·legi de Metges.

A banda de la trajectòria sanitària, Arimany –que sempre va fer gala de la seva bonhomia i els dots de bon conversador– va protagonitzar una irrupció puntual a la vida política municipal. L'any

1987 es va presentar sota les sigles d'Independents per Vic i va obtenir quatre regidors, restant a l'oposició del primer mandat de Pere Girbau (CiU); l'any 1991 ja no va repetir. Una faceta, la de polític, que d'alguna manera ha acabat recollint un dels seus fills, el també metge Josep Arimany, actual primer tinent d'alcalde i regidor de Ciutat del Coneixement i Noves Tecnologies, Promoció Econòmica i Salut.

Evocant episodis compartits

Ricard Torrents
Primer rector de la UVic

La mort de Josep M. Arimany i Ridaura (13.02.2018), metge impulsor dels Estudis de Ciències de la Salut a Vic, em porta a fullejar les pàgines d'una història compartida. Entre els episodis sobresortints n'hi ha dos que em plau de destacar. L'un és de la dècada de 1980, quan, amb el seu impuls, l'Escola Femenina d'Ajudants Tècnics Sanitaris d'Osona va esdevenir Escola Universitària d'Infermeria, es va independitzar del Col·legi de Metges, es va adscriure a la Universitat Autònoma de Barcelona i es va integrar als Estudis Universitaris de Vic sota el patronatge de la Fundació Universitària Balmes i la direcció de Miquel Ylla Boré.

Era el pas decisiu perquè, amb les tres carreres universitàries unides, Magisteri, Infermeria i Empresarials, i amb l'Escola Politècnica, empenyguéssim el projecte comú d'Estudis Universitaris de Vic. Era l'etapa final cap a la culminació de la Universitat, que arribà a l'última dècada del segle XX, en la data his-

tòrica de l'any 1997, quan el Parlament de Catalunya va aprovar per unanimitat la Llei de Reconeixement de la Universitat de Vic. I és justament d'aquell moment un altre record del doctor Arimany que em plau d'evocar. En trobar-nos un dia i felicitar-nos per Vic i per la Universitat restablerta, vàrem convenir a preguntar-nos si, doncs, no havia arribat l'hora de pensar en Medicina. Perquè –vaig recordar-li– la història de la institució arreu del món ensenya que una universitat no és ben bé universitat mentre no té Facultat de Medicina.

La seva resposta fou contundent. Amb un convenciment total em va assegurar que no patís, que la Universitat de Vic també tindria Facultat de Medicina i que jo ho veuria. –I vostè? No ho veurà, vostè?–, li vaig preguntar. Em va contestar que no ho sabia, però que ho desitjava tant, que a estones li semblava que ja ho veia. Doncs, sí, el doctor Arimany ha vist i nosaltres amb ell hem pogut veure com la Universitat de Vic inaugurava el primer curs de la Facultat de Medicina 2017-18 i esdevenia la Universitat plena que havíem projectat. Sempre més ens hi retrobarem.